శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబాజీ సత్సంగాలలోని కొన్ని భాగాలు

మన జీవితధ్యేయం?

తిరువణ్ణామలై, 2009

భక్తుడు: *గురువుగారూ! "అస్పష్టంగా ఉన్న సంపూర్ణత్వభావనను అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవడం" అంటే మీ దృష్టిలో ఏమిటి?*

గురువుగారు: మీకు ఏం కావాలి అనే విషయం పట్ల మీ అందరికీ అస్పష్టమైన ఒక భావన ఉంటుంది. ప్రేమ, స్వేచ్ఛ, ఆనందం, భగవంతుడు, గురువు, భద్రత... ఇలా దాన్ని ఒక్కొక్కరూ ఒక్కో రకంగా చెప్తారు. ఆనందమంటే ఇదీ అని అందరికీ ఒకే రకమైన అభిప్రాయం ఉండదు, వారి అభిప్రాయాలు ఏవైనా చివరికి అన్నీ ఒక విషయం క్రిందికే వస్తాయి: అదే సంపూర్ణత్వం. అందుచేతనే నేను 'సంపూర్ణత్వం' (fulfilment) అనే పదాన్ని వాడతాను. చాలామందికి వారి సంపూర్ణత్వభావన అస్పష్టంగా ఉంటుంది. వాళ్ళు దానిని రకరకాల మార్గాలలో అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవాలనుకొంటారు. ఉదాహరణకు మంచి ఉద్యోగం కోసం, ప్రమోషన్ కోసం, మంచి జీవితభాగస్వామి కోసం, మంచి ఆరోగ్యం కోసం... ఇలా వారు ప్రయత్నిస్తూ ఉంటారు. ఇటువంటి వాటిని పొందడం ద్వారా సంపూర్ణమైన ఆనందాన్ని పొందగలము అనుకొంటారు. ఇలా ప్రతి ఒక్కటీ వారిలో అస్పష్టంగా ఉన్న సంపూర్ణత్వభావనను అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవడానికి ఒక మార్గమే. కానీ వారు ఇలా ప్రయత్నం చేసేకొద్దీ, చేసేకొద్దీ వీటి వేటిద్వారా పరిపూర్ణమైన ఆనందం పొందలేమని, వీటన్నింటికీ మించినది మరేదో ఉంది అని తెలుసుకుంటారు. అప్పుడు వారు బాబా వంటి సద్గురువును కలుసుకొన్నప్పుడు, ఆయనవద్ద తమకు అప్పటిదాకా తెలిసిన పద్ధతులలో (మార్గాలలో) కాకుండా తమలోని ఆ సంపూర్ణత్వభావనను వారు స్పష్టంగా అనుభూతి చెందగలుగుతారు. మీ బాధ్యత ఆయన వహించి ఉన్నాడన్న నిశ్చింతను, భద్రతాభావాన్ని పొందుతారు. అంతకుముందు బ్యాంకులో లక్షరూపాయలు ఉంటే మీకు భద్రతగా అనిపించేది. అయితే ఇప్పుడు, మీకు బ్యాంక్ అకౌంట్ లేదు, డబ్బులు లేవు, మీరిక్కడ భద్రతాభావాన్ని, భరోసాను పొందుతారు అనేటటువంటి స్పష్టమైన హామీ కూడా లేదు. కానీ కేవలం సద్గురు దర్శన మాత్రం చేతనే మీ బాధ్యత ఆయన తీసుకొంటారని మీ అంతరాళాలలో ఏదో మీకు చెబుతుంది. మాటల్లో వర్ణించలేని, అనిర్వచనీయమైన శాంతి, ఆనందం, భద్రతాభావం వంటివి మనసుకు అనుభవమవుతాయి. ఆ అనుభవం వల్ల మనస్సు సద్గురువు పట్ల ఆకర్షింపబడి ముగ్ధమవుతుంది.

గురువుగారు: మొదట మనం ప్రాపంచికమైన విషయాలలో మన ఆనందం దాగివుందని భావిస్తాం. అంటే ఉద్యోగం, డబ్బు, మంచి స్థాయి, విజయం (సక్సెస్)... ఇటువంటివన్నీ! ఆనందానికి ఇవన్నీ మూలంకాదని నేను చెప్పినప్పటికీ అది వారి చెవికెక్కదు. అందుకని బాబా వారికి మొదట ప్రాపంచికమైన కోరికలు తీర్చాలి. కాబట్టి బాబా ముందు వాటిని తీరుస్తారు. మన ప్రాపంచికమైన కోరికలు, అవసరాలు తీరి మనం అనుకొనే విజయాన్ని, ఆనందాన్ని పొందినప్పటికీ కూడా మనలో ఇంకా అసంతృప్తి ఉంటుంది, ఇంకా ఏదో కొరత ఉంటుంది. కానీ అదేమిటో మనకు తెలియదు. మన మనస్సుకు అది అందదు, మనం దాన్ని 'ఫలానా' అని చెప్పలేము. అప్పుడు అదేమిటి అని ఆలోచించడం మొదలుపెడతారు, ఇంతలో ఎవరో వారికి వేదాంతం గురించి చెప్తారు. దాంతో వారు ఆ ఆధ్యాత్మికగ్రంథాలు మొదలైనవన్నీ చదువుతారు. "నేను ఆత్మను, నాకు సాక్షాత్కారం కావాలి, నాకు నిర్వాణం కావాలి!" ఇలాంటి సిద్ధంగా ఉన్న సమాధానాలు వాటిల్లో దొరుకుతాయి. కానీ వారు కోరుకున్న సంతృప్తి, ఆనందం లభించకపోగా వారు మరింత గందరగోళానికి లోనవుతారు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) వారు 'నిర్వాణం'గా అనుకొనే దానికి అసలైన అర్థమేమిటో వారికి తెలియదు. అది వారికి అనుభవమవుతున్న కొరతను అస్పష్టంగా సూచించే భావనకు ఒక పదం మాత్రమే. వారికి నిజంగా కావల్సిందేమిటి అనే దానికి ఒక అస్పష్టమైన భావాన్ని మాత్రమే అది సూచిస్తుంది. అది కేవలం సిద్ధాంతమాత్రంగానే ఉండటం వల్ల అది చాలా చాలా అస్పష్టంగా ఉండిపోతుంది. ఆ తరువాత, మీరు సాయిబాబా వంటి సద్గురువును కలుసుకొన్నప్పుడు, ఏ కారణమూ లేకుండా, కేవలం ఆయనను చూడటం ద్వారా, కేవలం ఆయన సన్నిధిలో ఉండటం ద్వారా మీరు ఒక అనిర్వచనీయమైనదాన్ని అనుభూతి చెందుతారు. మీరు దానిని వర్ణించలేరు. ప్రాపంచికమైన ఏ అంశం మీదా ఆధారపడని ఒక రకమైన సంతృప్తస్థితి, ఆనందం అనుభవమవుతుంది. ఉదాహరణకు, ఇప్పుడిక్కడ మీరంతా కూర్చుని ఉన్నారు. ఏం అనుకూలంగా ఉంది మీకిక్కడ? అర్ధరాత్రి, సమయం 12 గంటలు, చలిగాలి వీస్తోంది, మీలో చాలామంది ఉదయాన్నే గిరిప్రదక్షిణకు వెళ్ళారు, రోజంతా ఏదో పనిలో తీరిక లేకుండా ఉన్నారు. నిజానికి ఇప్పుడు ఇలా కూర్చోవడమనేది చిత్రహింసే. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) కానీ మీ ముఖాలలో అలాంటి ఛాయలేవీ కనిపించడంలేదు.

అలాంటి సంతృప్తి, మన ఆనందానికి మూలం అని మనం అనుకొంటున్న ఏ విషయం మీదా ఆధారపడిలేదు. మన హృదయంలో ఏదో స్పందన కలిగి మనకు ఆనందం అనుభవమవుతుంది. మనం కోరుకొనేది మనమిక్కడ పొందుతున్నాము అనిపిస్తుంది. 'బాబా చూసుకుంటారు, మన కోసం ఆయన ఉన్నారు' అనే భద్రతాభావం కలుగుతుంది. చాలా సందర్భాలలో మనం ఆనందాన్ని కోల్పోవడానికి మనలోని భయాలు, అభద్రతాభావం కారణమవుతాయి. కొన్నింటికి కారణాలు ఉంటాయి, కొన్నింటికి కారణాలు ఉండవు. కారణాలు ఉన్నా, లేకున్నా వాటి వలన మన ఆనందానికి భంగం కలుగుతోంది. సద్గురు సన్నిధిలో మనకు అటువంటి అభద్రతాభావం కలగదు. ఆయన సన్నిధిలో మనకు ప్రప్రథమంగా అనుభవమయ్యేది ఇదే. "బాబా ఉన్నారు, ఆయన చూసుకుంటారు, నాకు ఏం కావాలో ఆయనకు తెలుసు!" అనే భద్రతాభావం కలుగుతుంది. బాబా నుండి ఆ రక్షణను మనం ఇంకా పొందకపోవచ్చు, కానీ మనకు మాటలకందని ఆ అనుభూతి కలుగుతుంది. ఎక్కడైతే అటువంటి సంతోషాన్ని, భద్రతను అనుభూతి చెందుతామో అదే గురుస్వరూపం, మన సద్గురు స్వరూపం. నిజానికి సద్గురువు అంటే ఏమిటి? మన అంతరంగంలోని అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వానికి, ఆనందానికి స్థూలరూపమే ఆయన.

'సంపూర్ణత్వం' అనేది మీకు ఒక అస్పష్టమైన భావనగా ఉంది, అదేమిటో మీకు ఇంకా ఖచ్చితంగా తెలియదు, కానీ మీరు దానిని కాస్త రుచిచూసారు. ఒక్కసారి దానిని రుచి చూసిన తరువాత మీరు దాన్ని ఇంకా ఇంకా కావాలనుకొంటారు. ఇలా రుచి చూడటంవల్ల మీరు దానిని ఇంకా ఇంకా తెలుసుకోగలుగుతారు, అనుభూతి చెందగలుగుతారు. మీరు పొందుతున్నది, మీరు అనుభూతి చెందుతున్నది, మీరు ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకుంటున్నదీ – మీ పరిపూర్ణత్వాన్నే (fulfilment), మీ ఆనందాన్నే! ఇందులో ఎటువంటి భయంగానీ, కొరతగానీ ఉండదు. మరి దేనికోసమూ కొరత అనేదే ఉండదు, అక్కడ మనకు అవసరమైనదంతా ఉంది, అంతకుమించీ ఉంది.

భక్తుడు: *మేము జన్మించడానికి కారణమంటూ ఉందా?*

గురువుగారు: కారణం ఉంది, కానీ అదేమిటో మీకు స్పష్టంగా తెలియదు, అది చాలా అస్పష్టంగా ఉంటుంది. నేను దానినే "అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావన" (abstract sense of fulfilment) అని అంటాను. లేదా మీకు అది అస్పష్టమైన ధ్యేయం కావచ్చు, ఇబ్బందేంలేదు, లేదా కొంతమంది దానిని అస్పష్టంగా వున్న జీవిత పరమార్థం అనవచ్చు.

భక్తుడు: *అలా అయితే, మన జీవితధ్యేయం సంపూర్ణత్వం పొందడమేనా?*

గురువుగారు: నేను అలానే అనుకొంటున్నాను. ఇంకెవరన్నా అది మరేదోనని అనుకొన్నా, వారు దానిని మరోరకంగా వ్యక్తం చేయాలనుకొన్నా సమస్యేంలేదు. నా వరకు నాకు "సంపూర్ణత్వం" (fulfilment) అనే మాట సాధారణంగా అందరికీ ఉండే భావనను వ్యక్తం చేస్తుంది. ఉదాహరణకు ఎవరైనా వేరే భాషను నేర్చుకోవాలనో, మరేదో విషయం పట్ల తమ పరిజ్ఞానాన్ని పెంచుకోవాలనో లేదా తమ ఆత్మను తెలుసుకోవాలనో అనుకొన్నారనుకోండి. వాళ్ళు దానిని తమ జీవితధ్యేయంగా చెప్పుకొంటారు, దాన్ని సాధిస్తే వాళ్ళు సంపూర్ణత్వాన్ని పొందుతారు. అది జ్ఞానమైనా లేదా ఆధ్యాత్మికానుభవమైనా, ధనమైనా, అదేదైనా కానివ్వండి, ఆ అంతిమ ఫలితం సంపూర్ణత్వం. అక్కడ వాళ్ళు మార్గాల గురించి మాట్లాడుతున్నారు. నేను చరమలక్ష్యం గురించి మాట్లాడుతున్నాను. అందుకనే నేను దానిని 'సంపూర్ణత్వం' అంటాను. ఇంకెవరైనా దాన్ని మరో పేరుతో పిలుస్తామంటే నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. ఎందుకంటే అది కేవలం పదజాలం మాత్రమే. నేను ఎప్పుడూ అవే పదాలకు పరిమితమై ఉండనని మీకు తెలుసు కదా. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఎందుకని? ఎందుకంటే అది కేవలం పదజాలమే కాబట్టి.

గురువుగారు: 'మేము పరిపూర్ణులం' అని మీలో మీరు అనుకోవచ్చు, కానీ మీరు వాస్తవంగా దానిని అనుభూతి చెందడం లేదు. ఉదాహరణకు, మీ బ్యాంకు ఖాతాలో ఎవరో ఒక లక్షరూపాయలు వేశారని మీకు తెలిసింది. కానీ మీ దగ్గర చెక్‌బుక్ లేదు, ఆ డబ్బులు ఎలా తీసుకోవాలో మీకు తెలియదు. మీ దృష్టిలో మీరు ధనవంతులా లేక పేదవారా? మీరు ధనవంతులే కానీ దాన్ని స్పష్టం చేసుకోవడానికి (ఆ డబ్బును తీసుకోవడానికి) మీకు చెక్‌బుక్ అవసరం. మీ అకౌంట్‌లో లక్షరూపాయలు ఉన్నాయి అనే నిజం మీకు అస్పష్టమైన విషయం. దాన్ని అనుభవపూర్వకంగా పొందాలి అంటే మీరు ఆ డబ్బును డ్రా చేసుకోవాలి. ఇలా డ్రా చేసుకొనే ప్రక్రియనే 'వాస్తవం చేసుకోవడం' (concretization) అంటారు. "ఆనందం మీలోనే ఉంది, మీరు ఆనందస్వరూపులు!" అని కొంతమంది అనవచ్చు. సరే, బాగానే ఉంది, నేను చెప్పేది కూడా అదే; అది మీలో అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా ఉన్న ఆనందం. సమస్యంతా ఏమిటంటే అది అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా ఉంది. జీవితమంతా కూడా అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా ఉన్న ఆ ఆనందాన్ని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నమే. మీరేదీ వెలుపల నుండి పొందడం లేదు అనేది నిజమే. అదేదో మీలోనే ఉంది కానీ అదేమిటో మీకు తెలియదు, దాని స్వరూపస్వభావాలేమిటో మీకు తెలియదు. కాబట్టి మీరు దానిని ఆస్వాదించలేకపోతున్నారు. అది మీలోనే ఉన్నప్పటికీ కూడా మీరు దానిని ఆస్వాదించలేకపోతున్నారనే విషయం మీకు మరింత బాధను కలిగిస్తుంది. పరిస్థితి మరింత దారుణంగా తయారవుతుంది.

కాబట్టి మనం – 'అస్పష్టంగా ఉన్న ఆనందాన్ని స్పష్టంగా అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవడం' అనే ప్రక్రియను అర్థం చేసుకొంటే – మీ పట్ల, మీ జీవితం పట్ల, ప్రాపంచిక జీవితం, ఆధ్యాత్మిక జీవితం అని అనుకొనే వాటి పట్ల మీ దృక్పథం ఎలా వుంది? సద్గురువు యొక్క అవసరం ఏంటి? సద్గురుపథంలో ఏం జరుగుతుంది?... ఇలాంటి అన్ని ప్రశ్నలకూ సమాధానాలు లభిస్తాయి. అప్పుడు ప్రతి ఒక్కటీ స్పష్టమవుతుంది. అప్పుడు మీరేం చేసినా అర్థవంతంగా ఉంటుంది. "నేను సరైన మార్గంలో పోతున్నానా? నేను చేసే ఈ పనులన్నీ నాలో అస్పష్టంగా ఉన్న ఆ ఆనందాన్ని వాస్తవం చేసుకోవడానికి నిజంగా దోహదం చేస్తున్నాయా?" అని కనీసం మిమ్మల్ని మీరు ప్రశ్నించుకోవచ్చు, తరచి చూసుకోవచ్చు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మా అందరికీ ఆనందం పట్ల ఎవరి స్వంత అభిప్రాయం వారికి ఉంటుందా?*

గురువుగారు: అవును, దానినే నేను మీలోని "అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావన" అంటాను. మనం చేసే ప్రతి పని కూడా

ఎల్లప్పుడూ ఆ అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావనతో ముడిపడినదైవుంటుంది. మనం దానిని స్పష్టంగా అనుభూతి చెందడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం – ప్రతి ఒక్కరూ ప్రయత్నిస్తున్నారు. డబ్బు, రాజకీయాలు, సంబంధబాంధవ్యాలు, ఇళ్ళు, ఆస్తులు, వ్యాపారం... ఇలా ప్రతి ఒక్కరూ ఎవరి మార్గంలో వారు ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఇవన్నీ ఏమిటి? మనలో అస్పష్టంగా ఉన్న ఆనందభావనను స్పష్టంగా అనుభూతి చెందడానికి మనం స్వంతంగా ప్రయత్నం చేసేటటువంటి మార్గాలు. ఇది (సాయిపథం) కూడా ఒక మార్గం. ఇక్కడ ఈ ఆనందాన్ని – అది పూర్తిగా కాకపోయినప్పటికీ – కాస్త అనుభూతి చెందినా, రవంత మాత్రంగానైనా పొందినా, "ఇది చాలా బావుంది, చాలా అద్భుతంగా ఉంది, దీనిని ఇంకా ఇంకా అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవాలి" అనిపిస్తుంది. కానీ మనకు ఇతర వ్యామోహాలు, భావనలు ఉంటాయి. ఆ వాసనలు (patterns) మనల్ని అంత సులువుగా విడిచిపెట్టవు. ఆనందాన్ని పొందడానికి మనం చేసే ప్రయత్నాలకు అవి పరిమితులు సృష్టిస్తుంటాయి.

బాబా యొక్క ఖజానాలో మన నిజమైన ఆనందం ఉందని మనం సిద్ధాంతరీత్యా ఒప్పుకొంటాం, కానీ అది కేవలం అంతవరకే. నిజంగా మనం దానిని మనఃపూర్వకంగా అంగీకరించం. మనం ఏమనుకొంటామంటే, "మన ఆనందం ఆయన ఖజానాలో ఉందని బాబా చెప్పారు, కానీ నేను అలా అనుకోవడం లేదు. మాకు ఆనందాన్నిచ్చే కొన్ని వేరే విషయాలు కూడా వున్నాయి. కాబట్టి బాబా దగ్గర వున్న ఆనందాన్ని పొందడానికి ప్రయత్నిస్తూనే, ఈ ప్రపంచం నుండి కూడా మనం పొందగలిగినంత ఆనందాన్ని పొందుదాము. మన జీవితం సమతౌల్యం(balance)గా ఉండాలి: బాబా పట్ల భక్తి మంచిదే, ప్రాపంచికవిషయాలూ మంచివే, సంబంధబాంధవ్యాలు, వ్యాపారం, డబ్బు ఇవన్నీ మంచివే"... అని అనుకొంటాం. మన ఆలోచనలు ఇలా ఉంటాయి. ప్రతిదీ మనకు అయిదు, పదిశాతం ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. ఇవన్నీ కలిపి మనకు అరవైశాతం ఆనందాన్ని ఇస్తాయి. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మంచిదే! మనిషి జీవితం ఇలానే సాగిపోతుంది.

భక్తుడు: *అలా అయితే మిగిలిన నలభైశాతం సంగతేంటి? అదెక్కడుంటుంది, గురువుగారూ?*

గురువుగారు: అది మనకు తెలియనిది – మనం దానిని పొందలేము! ఆ మిగిలిన నలభైశాతమే మనకు సంపూర్ణమైన ఆనందం, నూరుశాతం ఆనందం ఎలా పొందాలనే ప్రేరణనిచ్చి మనల్ని మనం ప్రశ్నించుకొనేలా చేస్తుంది. మనం ఒక సద్గురువును చేరుకున్నప్పుడు, మనకు అప్పటిదాకా తెలిసిన వాటిమీద ఆధారపడకుండా నూటికి నూరు శాతం ఆనందం పొందవచ్చు అనేది మనకు అక్కడ అణుమాత్రంగానైనా తెలుస్తుంది. ఆనందాన్ని పొందడానికి గల ఇతర మార్గాలన్నింటిలో వాటి (మార్గాల) మీద ఆధారపడటం అంతర్లీనంగా ఉంటుంది. కాని సద్గురువు విషయంలో (సాధనల మీద) ఆధారపడటం అనేది తక్కువగా ఉంటుంది. ఏ కారణమూ లేకుండానే, మనం ఏమీ చెయ్యకుండానే, ఎటువంటి సాధనలూ లేకుండానే మన మనస్సు ఆనందంగా, సంతోషంగా, నిశ్చింతగా, సంతృప్తిగా ఉంటుంది. సంపూర్ణమైన సంతృప్తి మన అంతరంగంలో నుండి వస్తుంది. అది ఎక్కడినుండి వస్తుంది? – ఇది మనకు సరిగా తెలియని విషయం. మనం అక్కడినుండి మొదలుపెడతాం, అక్కడ మనకు నూరుశాతం ఆనందం పొందడానికి ఒక అవకాశం ఉంటుంది. మిగతా మార్గాలలో మనం నూరుశాతం ఆనందాన్ని పొందలేకపోవడానికి గల కారణం ఏమిటంటే, మనకున్న వివిధ రకాల కోరికలు (pulls) ఒకదానికొకటి వ్యతిరిక్తంగా పనిచేసి ఆనందాన్ని పొందనీయకుండా చేస్తాయి. ఉదాహరణకు, ఒకరు వ్యాపారం చేయాలనుకొంటారు. దానితో పాటు అతనికి కుటుంబం, సంబంధబాంధవ్యాలు... ఇవన్నీ కూడా కావాలి. అతనికి బాగా సంపాదించాలని ఉంటుంది. దానికి అతని భార్య, "ఎప్పుడూ వ్యాపారం అంటూ బయట తిరగడమేనా? ఇంటి దగ్గర ఎక్కువ సమయం గడపండి!" అని అభ్యంతరపెడుతుంది. దాంతో అక్కడ సంఘర్షణ చోటు చేసుకుంటుంది. అతను దానిని ఎలా సంతులనం (balance) చేసుకోవాలి? అతను కుటుంబంతోనే ఉంటే అతనికి వందశాతం ఆనందం కలగదు. ఎందుకంటే అతను ఇంటి దగ్గర ఉంటే వ్యాపారంలో డబ్బులు సంపాదించలేడు. అతనికి డబ్బు సంపాదనే ప్రధానమైతే కుటుంబజీవితాన్ని కోల్పోతాడు. అప్పుడు ఏం చేయాలి? అతను రెండింటి మధ్య సమతుల్యత సాధించడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. సమతుల్యత సాధించడమంటే రాజీపడటం – అంటే నలభైశాతం ఇక్కడ, అరవైశాతం అక్కడ లేదా అరవైశాతం ఇక్కడ, నలభైశాతం అక్కడ – ఇలా శాతాల లెక్కలు వస్తాయి. ఈ విధంగా మనలో వందలకొద్దీ కోరికలు (pulls) ఉంటాయి. నేను కేవలం కొన్ని ఉదాహరణలు మాత్రమే ఇస్తున్నాను. మనకు మానసికమైన, శారీరకమైన ఎన్నో కోరికలు (pulls) ఉంటాయి. అవి మనల్ని

పరస్పర వ్యతిరేకమైన దిశల్లో లాగుతుంటాయి. చివరికి మనం, ఇతరత్రా దేనిమీదా ఆధారపడకుండా, మనకు నూటికి నూరు శాతం ఆనందాన్ని అందించే ఒకే ఒక ఆకర్షణను (pull) కనుగొంటాము. ఇక అక్కడి నుండి మనం మొదలుపెడతాం.

భక్తుడు: *ఎక్కడి నుండి మొదలుపెడతాము?*

గురువుగారు: సద్గురువుతో మొదలుపెడతాము. బాబా కూడా దీన్ని స్వయంగా అనుభూతి చెందారు. అందుకే ఆయన, తన ఖజానా నూటికి నూరు శాతం ఆనందాన్ని ఇవ్వగలదు అని చెప్పారు. కానీ అది మనకు తెలియదు. "అవునా, నిజమా?" అని అడుగుతాం. తరువాత గౌరవం కొద్దీ, "సరే, ఒప్పుకొంటున్నాను. బాబా చెప్పారు కాబట్టి అది నిజమే కావచ్చు" అని అంటాము. కానీ నిజంగా మనం దానిని అంగీకరించము.

గురువుగారు: సాధారణంగా జరిగేదేమిటంటే మనకేదైనా కోరికున్నప్పుడు – అది ఇల్లు కావచ్చు, పిల్లలు కావచ్చు లేదా మరేదైనా కావచ్చు – మనం కోరుకొనేది ఆ విషయాన్నో, వస్తువునో కాదు. ఆ విషయం లేదా వస్తువు ద్వారా వచ్చే ఆనందాన్నే మనం కోరుకుంటాం – ఆ ఆనందమే మనలో అస్పష్టంగా ఉండే భావన. మనం దానిని పట్టుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నంలో మనం ఆ ఆనందభావనకు నిర్దిష్టరూపాన్ని ఇవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం. మీరు దానినే ఆధ్యాత్మిక విషయాలకు వర్తింపజేస్తే అది మరింత సూక్ష్మంగా, సంక్లిష్టంగా తయారవుతుంది.

ఉదాహరణకు, "నాకు ఒక కప్పు కాఫీ కావాలి" అనే దానితో మొదలుపెట్టండి. కాఫీ త్రాగాలనుకొన్నప్పుడు జరిగేది ఏమిటంటే మనలో ఒక అస్పష్టమైన సంతృప్తభావనేదో కాఫీ త్రాగడం ద్వారా నెరవేరుతుంది. కాబట్టి కాఫీ అనేది ఆ అస్పష్టభావనను మేల్కొలిపి దానిని మరింత నిర్దిష్టంగా మనకు తెలిసేలా చేస్తుంది. కానీ కాఫీ విషయంలో మనలోని సంతృప్తి అనే అనుభవం కేవలం ఉపరితలాన మాత్రమే ఉంటుంది. కానీ ఆ కోరిక మూలంలో మరింత తీవ్రమైన వెలితి, అసంతృప్తి, నిస్పృహ మొదలైన భావనలు ఉంటాయి. ఇటువంటి విషయాల (మన కోరికల) మూలంలో లేనటువంటి ఆనందాన్ని కనుగొనడానికి కొందరు ఆధ్యాత్మికమార్గాన్ని ఆశ్రయిస్తారు. ఉదాహరణకు, ఆ స్థాయిలో, అవ్యాజమైన ప్రేమను పొందడమే మీ అవసరం అయినపుడు, మీకు ఆ అనుభవాన్ని ఇవ్వగలిగిన రూపం కోసం అన్వేషిస్తారు. ఎందుకంటే ప్రేమను అనుభూతి చెంది, దానిని వ్యక్తం చేయాల్సిన అవసరం మనకు ఉన్నా కూడా, మనలో ఆ ప్రేమను కలిగించడానికి, ఆ ప్రేమను వెలికితీయడానికి మనకు ఒక రూపం (సద్గురువు) అవసరం. అటువంటి రూపం కోసం మనం అక్కడా ఇక్కడా వెతుకుతాం, అప్రయత్నంగా మనలో ప్రేమవాహినిని జనింపజేసే ఆ రూపాన్ని కనుగొన్నప్పుడు ఆ రూపం పట్ల మన ప్రేమను వ్యక్తం చేస్తాం. అదే దానిని వాస్తవం చేసుకోవడమంటే: ఆ విషయం, వ్యక్తి, రూపం లేదా మీరు దానిని ఎలా పిలిచినా సరే – అదే మీలోని అసంపూర్ణమైన ప్రేమను సంపూర్ణంగా అనుభూతి చెందడం, అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావనను వాస్తవం చేసుకోవడం.

గురువుగారు: "నా భక్తులు అడిగినవన్నీ ఇస్తూనే ఉంటాను, నేను ఇవ్వదలచింది వారడిగేంతవరకు" అన్నారు శ్రీసాయిబాబా. ఆయన ఏం ఇవ్వాలనుకొంటున్నారో ఆయన ఏనాడూ చెప్పలేదు. ఆయన దగ్గరకు భక్తులు రకరకాల కోరికలతో వచ్చేవారు, వాటిలో ఇది గొప్పది, అది తక్కువది, ఇది ఉన్నతమైనది, అది అల్పమైనది అన్న వ్యత్యాసం ఏమీ లేదు. ప్రతి ఒక్కరూ వారి వారి స్థాయిల్లో వున్నారు. మొదట బాబా వారి స్థాయికి వచ్చి వాటిని నెరవేర్చాలి. అటుపై ఆయన వారిని చేయిపట్టుకొని నడిపించి ఆయన స్థాయికి తీసుకెళతారు. ఆయన కొండపైన కూర్చుని, "మీరు పైకి రండి, వస్తే నేను మీకు ఈ కొండంతా చూపిస్తాను" అని చెప్పరు. అలా కాదు, బాబా మన కోసం క్రిందికి దిగివస్తారు. ఉదాహరణకు, మీ అమ్మాయికి స్కూలుకు వెళ్ళాలని ఉండదు, "నేను స్కూలుకు వెళ్ళను" అంటుంది. ఆమె బాగా చదువుకోవాలని ఆశిస్తారు కాబట్టి, "తప్పకుండా వెళ్ళాల్సిందే" అంటారు మీరు. దానికి పాప, "నాకు చాక్లెట్లు కావాలి" అంటుంది. మీరు ఆ అమ్మాయికి చాక్లెట్లు ఇస్తారు,

“నువ్వు స్కూలుకు వెళితే ఇంకా చాక్లెట్లు ఇస్తాను” అని చెబుతారు. తను చాక్లెట్లు తీసుకొని స్కూలుకు వెళుతుంది. ఆమెను స్కూలుకు పంపించడానికే మీరు చాక్లెట్లు ఇస్తున్నారు. ఆ పసిపిల్లలాగే, మనకూ చాలా కావాలి. మంచి ఉద్యోగం, ప్రమోషన్, విజయం సాధించడం ఇలా – ఇవన్నీ చాక్లెట్లవంటివే. అమ్మలాగా బాబా మనకు వాటిని ఇస్తారు. వాటిని ఇవ్వడం మాత్రమే ఆయన ఉద్దేశ్యం కాకపోవచ్చు, అంతకంటే ఉన్నతమైనది ఉన్నదని ఆయనకు తెలిసి ఉండవచ్చు. కానీ మనం దానిని తీసుకోవడానికి సిద్ధంగాలేము. మన స్థాయిలో మనకు ఇవి కావాలి. చిన్నపిల్లకు ఆడుకోవడానికి బొమ్మలు కావాలి. బొమ్మలతో ఆడుకోవడం భ్రమని, అర్థంలేనివని మనకు తెలుసు. ఆడుకోవడం ఆ పాప పసితనాన్ని తెలియజేస్తుంది. కానీ మనం ఆ పాపతో “బొమ్మలు నిజంకాదు, వాటితో ఆడుకోవడం ఎందుకు, నువ్వు ఎదగాలి, వాటితో ఆడుకోవడం ఆపు” అని అంటామా? లేదు, మనం ఇంకా ఎక్కువ బొమ్మలు కొనిస్తాం, అది మన ప్రేమకు చిహ్నం. ఆ అమ్మాయి సరైన వయస్సుకు వచ్చేటప్పటికి తనంతటతానే బొమ్మలతో ఆడుకోవడం మానివేస్తుంది. వేరే వాటికోసం అడుగుతుంది. కానీ ఇప్పుడు మాత్రం, ఆ పాపకు బొమ్మలతో ఆడుకోవడమంటే తనలోని ఆనందభావనను స్పష్టంగా అనుభూతి చెందడం. చివరకు ఆ పాపకు ఆనందాన్నిచ్చేది బొమ్మలు కానప్పటికీ మీరు ఆమెకు బొమ్మలు ఇవ్వాల్సివస్తుంది.

ఇలా అందరి అవసరాలను, కోరికలను నెరవేర్చి, వారిని సమాధానపరచి, ఎవరి స్థాయిలో వారికి ఆనందాన్ని ఇవ్వగలిగేవారే సద్గురువు.

“శరచ్చంద్రికలు” గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.